

GÂND NOU

ANUL I - Nr. 3

Redactor: NIC. NICULESCU
Str. Transilvaniei Nr. 23 — Buzău

IANUARIE 1934

Ioan Georgescu

Puțini dintre poeții tinerei generații au cunoscut o ascensiune mai înaltă ca aceea a seninului gânditor, Ioan Georgescu.

În frământarea minții sale, a plămădit versuri pline de farmec și gingășie.

Fire sensibilă, păstrând nota perpetuă a pesimismului, el a adus în poezia contemporană producții originale, din care se desprinde un talent excepțional.

„Metaniile și orele” lui Ioan Georgescu prin simplitatea și sinceritatea lor, răstoarnă toate „gângurelele de versuri ale „poeților” moderni dela noi.

Versul lui Ioan Georgescu, duios, cu frânturi rupte din sufletul său bun, străbat toate culele inimei noastre, până la pătura mistică.

„Depart, sună clopotele ploii, pe lemnul viselor deșarte”.

Apusul soarelui, amestecat cu apusul unei vieți, din „Sfârșit”, fixează caracterul simbolist al poetului nostru.

In cumpăna de gânduri mici,

străinu-și plânse anii:

Abia atunci am înțeles pământul cum
il chiamă

La margine de drum uitat

în sunuri reci de scamă

Din ploaia de gânduri a poetului, cu chipuri reci de ceară la răspântii s'a desprins o lacrimă pe care pământul a înghițit-o.

Ideea piericiunii e singura ce-i frământă mai mult sufletul lui Ioan Georgescu. Rănit de țipetele de-aramă și plânsul cucuvelor.

Acolo, între ruinele unor ziduri străvechi, în sbuciumul durerilor, s'a format un poet sincer, senin care prin versurile sale a clădit temelii unei poezii noi.

Imaginile frumoase plasticizate din „Fântina părăsită”, prin versuri vibratoare, aruncă o fâșie de lumină și mai puternică spre vigurosul poet.

După ce a descris fântâna pustie, cu spinii însângerați pe ghizduri, el ne dă prima ivire a nopții cu o notă profund mistică.

Când stropi de cer pogoară în fântână
Cu firii de greeri pretutindeni

Acești stropi de cer împodobesc tabloul final nespuns de frumos în cântecul străin al greurilor.

Misticismul lui Ioan Georgescu e aproape nelipsit din mai toate versurile sale, în lăcrămările gândului fugăr și singur din „Fântina părăsită”.

Din noianul frământărilor intelectuale și chiar politice, la Buzău, se desprinde, luminoasă, ideea unei edituri. E marea această idee, care prezintă punctul cel mai înalt al unor manifestări culturale,

Ici, o societatea culturală fără buletin, colo o revistă sau un ziar timide, o broșură sau o carte rău tipărită.

Dincolo un biet tânăr talentat, nu poate să-și tipărească mult visatul lui volumaș de versuri. Și câți n'au călcat

Fetei cu ochii cenușii

*In ochi sunt stepe albăstrii de vis
armura timpului va înălța, cândva,
acolo unde totul e deschis, —
și robii calea albă li-or purta.*

*Mătăsurile sufletului meu,
desfășurate azi pe noi,
n'or mai aduce alte ploi
de aur—aburi calzi de Dumnezeu.*

*Iubirea mea te va închide'ntreagă...
In ține simt cum moartea va
aduce bucurii;
deaceea poate-mi ești mai dragă
iubita mea cu ochii cenușii.*

MIRCEA STREINUL

*Brotaci tot plâns pe ciutura bătrână,
Tirziu... în câmp, în noapte.. și nu-i nimeni..*

Ar trebui să spunem multe despre poetul Ioan Georgescu, în s'a spațiu restrâns, nu ne permite, totuși mai cităm două versuri după o cruce din cimitir.

*Deasupra crucii tale vor trece anii goi
Și'n sbor de aripi frânte vor plânge 'n
cruce ploi.*

Aceste două versuri sunt lumina cea mai vie a artistului care a produs prin durerile inimei sale opere nemuritoare.

Inchegările de gânduri ale poetului Ioan Georgescu sunt dovada unui suflet sbuciumat trecut prin sita vieții și ajuns la un loc de cinste pe treapta gânditorilor români.

ION BOGDAN

fricoși, pragul cutărui tipograf, au plecat deziluzionați, fără a mai spera vreodată ca poeziile sbuciumului lor sufletesc, speranței lor, să vadă valul negru al tiparniței.

În altă parte nu e tot așa. La Cernăuți o grupare de tineri, prin nu știu ce minuni au înfiripat o editură care a devenit celebră. Au scos și mai scot încă, volume destul de superior prezentate: cuprins și tehnică.

M'am gândit mai demult la o editură. Acum câțva timp stam de vorbă cu un patron tipograf și-i împărtășeam gândul meu.

Nici nu m'aș fi așteptat să îmbrățișeze cu atâta căldură planul unei edituri. Mi-a spus: „sunt șase tipografii la noi, mari, cu mașini destul de bune, literă nu tocmai nouă, căci nu rentează. Dacă ne-am mai înviora, și asta numai o grupare de editură ar face-o, apoi ne-am așorta și noi cu literă frumoasă, am face chiar o zincografie...” și așa mai departe.

Atunci am stat mai mult de vorbă și plănuiam această editură. Cum?

Pe lângă tipografi, mai sunt o mulțime de intelectuali oameni cu ceva bani, Avem o episcopie, șapte-opt directori de școli mai mari, sunt (de necrezut) și câșiva oameni cu foarte multă bunăvoință. Și mai sunt și vreo șase autori didactici cari cheltuesc enorm la editurile din București. Oare acești oameni n'au mândria de a contribui la înălțarea culturală a urbei lor? Căci doar toți sunt aici născuți, aici crescuți. Apoi la noi la Buzău, mai sunt fel de fel de publicații la care muncesc, nesprijiniți câțiva tineri de talent lipsiți de mijloace. Fiecare ar avea ceva de tipărit.

Mulți, din cei cari ar putea da ceva sprijin, și nu mult, se tem de pierderi. Dacă ai propune cuiva și-ar spune îndată că nu-i „debușeu”

Nu-i adevărat. Nu sunt riscuri, când se lucrează în mod conștient, cu fragere de inimă. Nici lipsă de piață.

Se caută cartea românească, frumos scrisă, frumos tipărită. S'au plictisit toți de cărți proaste, tipărite pe hârtie de împachetat alimente și care îți erau vârate cu deasila sub nas.

Nu mai vorbesc de importanța, nu imediat culturală, ci opera socială aplicată la Buzău pentru mult necăjii noștri tipografi.

Dar închei.

Am aruncat sămânța primită cu gând bun dela alții.

Dar numai să încolțească.

N.

Vin și se duc anii!..

S'a desprins o fruză arsă de rugină
In amurgul toamnei desfăcut prin vițe..
Arborii-și fac semne'n pale de lumină :
Frig, singurătate strejuind troițe.

Sfășiați de umbre corbii bat în dungă
Cintece de boală peste bănci în crîng.
Vin, și se duc anii plîși de-o toam-

Și'n surisul morții frunzele se strîng.
IOAN GEORGESCU

Rost

Prietenului poet Ioan
Georgescu.

Mi-i rostul trist și-așa mi-l știu :
Să mă cufund în depărtări
Și 'nduișării de sub zări
Să-i tot împart — stingher — cântări
Lăsându-mi sufletul pustiu...

Surâd de și mi-i taina crudă,
Surâd de mine ca de-un alt
Și mă frămînt s'îngheț vr'un salt
S'apropii țelul meu înalt
Cu trudă nouă peste trudă.

Dar Prutul trage spre pământ
Legat de el din veșnicie :
Și eu îi rob și cad în glie
Și besna gliei mă sfășie
Și-mi umple gura cu pământ...

OCTAV SARGETIU

Omenesc

Am smuls din inimă și-am pus în cui
Păcatul
Făcut de cel dintîi,
Păcatul oricui.
L'am desfăcut cu gându'n mii
Fășii.
Găsitul-am doar carne...
Nu e nimic să-l sfarme...

Am vrut apoi la loc să-l pui
Zadarnic.

Crescuse altu'n locul lui.

MIRCEA GEORGESCU

Cintec

Bate vîntul în ferești
Bate rugător,
Cerșind milă tuturor,
Ca un cerșetor.

Bate vîntul în ferești
Drumeț rătăcit,
Cătînd orb prin infinit
Loc de poposit.

GEORGE POPESCU

Frînturi de gînd..

— Ah, Manas, suferința asta mă frînge
adînc, mă pierde în adîncul păcatului. E
o nelegiuire, tu știi, tu poți ! Dece nu
mă faci moral ?

— Asta e legea !.. Nebunii își fră-
mîntă capul cu gînduri morale. E legea
care nu te lasă să te abați dela calea
ei decît atunci cînd casna ta n'are fruct.

— Manas, tu ești tot ceiace poate
concepe învățătura vieții, experiența,
speculația tot ceiace ar putea trece chiar
dincolo de experiență, tu ești *conștiința*.

— Sunt eu, nu tu *omule*. Tu ești tot
și nimic. Deciteori nu te-ai lăsat pă-
truns de importanța că ai fi ceva și asta
numai pentrucă eu ți-am lăsat friul liber
și nu te-am pătruns de imperativul legii,
al legii care-i nemutabilă. Cînd ți-am dat
înțelesul divin al stăpînirii te-ai făcut
mic dintr'o lașitate, ai îngenuchiat înfrînt.
Dar înțelesul era fals.

Caut să mă pătrund de sensul vieții.
Și ce-i mai rău nu-i găsesc nici golul
nici plinul. Mă gîndesc la nebunia de a
descoperi adevărul prin experiență. Viața
e un vast laborator, desigur cel mai vast.
Inconștient, noi oamenii cu toată febrili-
tatea căutam, căutam... Ah ! această
vană căutare... Căutam în prostia noastră
totul și nu găsim nimic. Netofii își în-
chipue că închizînd un fapt în conș-
tiință, fermentîndu-l la maximum de
temperatură, au descoperit întregul ade-
văr. Ce păcăleală !.. Rezultatul e rutină,
stupidă mecanizare, uitare. Și noi luăm
prostia drept realitate. Da, da, pentru
viața voastră totul e prostia deghizată
de vreo doi trei pe care îi luați de til-
maci între mersul vieții — v'ați făcut o
dogmă din ea. Fatal cad și eu în viltoa-
rea voastră, mă amestec în acest praf și
fum care-i viața concepută de voi...

Ah ! Manas dăm deslegarea. Liberea-
ză-mă o clipă de tine sau ajută-mă tu...
Lasă experiența și mergi alături de
mine, dar tu, ce ai fost înainte de a
păși în viață. Vom merge împreună, vom
iscodi să aflăm totul. Goi așa putem în-
țelege *marele adevăr*.

— Prea multă inflăcărare. Îți satis-
fac dorința, și-ți dau clipa pe care mi-o
ceri, dar n-o să-ți ajungă... e prea mi-
că viața.

— Dă-mi o parte infimă din ea. In-
setoșarea mea e prea mare...

— Omule, privit-ai cîndva în frămîn-
tarea ta ? N'ai observat nimic ? Gîndește
și vei afla ceva.

Am căutat și am găsit... Frămîntarea
e însăși viața, viața adevărată, nu ceă
deșartă, mecanizată, cioplită de noi, des-
legați de simțuri. Așa cum o caut eu...

Totul e o continuă durere. Devine pu-
ternică și pură cînd se repetă. Se am-
plifică grozav, e o plăcere, o fericire.
M'am obișnuit cu ea, e ceva necesar.

Uneori sunt redus la nimic. Atunci

sînt un gol : nu exist. Și-mi pare rău.
In momente ca acestea nu sînt indure-
rat și poate tocmai de aceea vreau să
exist. Cine ar putea spune că nu din a-
ceastă dumnezeiască senzație fășnește
violent tot sensul vieții ? Cu cît sufe-
rința vieții este mai mare cu atît mai
adînc intri în interiorul tău, rămîi nu-
mai cu sufletul, mai bine rămîi singur
suflet. Pentru exterior ești pierdut. In
starea asta simți cum sporești în tine
însuți, pricepi personalitatea ta. puterea
ta de a munci, de a produce, simți că
ești tu. Trăești — deci ai viață. Alteori
cine știe ce te rupe dela această rea-
litate. Dar, oare nu această stare de in-
teriorizare este *realitatea* ? nu această
stare demonstrează *existența mea* ?
Poate și în cealaltă realitate, să-i zisem
fizică, dau o frîntură din mine. Dar vai,
frîntura aceasta este așa de mică, încît
devine neglijabilă, tocmai pentrucă nu-mi
dă dovada posibilității de a fi eu.

O, Manas, conștiință a existenței omu-
lui, fără puritatea ta n-ași fi găsit nici-
odată sensul vieții. Și ce mare e clipa !
— Si clipa e acum mare, și cu cît e
mare n-o să găsim tot adevărul.

— Vom căuta... vom căuta...

ION TADEU

Gînd pentru moarte

In noapte, doar candela pîlpăie
sfârșită de viață
Vedenia morții acuma. mă îngheță.
Cînd mîntea-i uscată, ca pîntza de vînt
Pot oare să aflu în lume ce sînt ?
Aș vrea, în astă noapte să-i văd ei
făptura,
Sărutul din urmă, să-mi clănțane gura.
Copila aceea, lipsită de viață,
O văd învelită'n mantaua-i de ceață.
Acum, lutul negru îl văd ici, aproape.
Si mâine groparii mormînt-o să-mi sape:
Pe negre morminte, se lasă furtuna,
Iar frunzele toamnei cad câte una.
Si zâmbetul zilei, s'arată senin
Cînd gîndurile morții dispar cu venin.

ION BOGDAN

Penumbra

Amurgul, și-a întins rețeaua-i sură,
cînd tu te-ai dus, spre lumi necunoscute
cu'n scîncet sec, din palida ta gură,
în scîpărări de zări căzute;

Așa-i plecat, mai blîndă ca o floare
Cuprinsă'n vîlul de mireasă ;
Icoana ta mă strînge și mă doare
Cînd umbra gîndului m'apasă.

Din suflet doar bizara împletire
De umbre-amestecate cu lumină
Mai strălucește-a ochilor privire
Și o aștept zadarnic să revină.

PINA VASILIAȘ

Ispite

*Ne-om întâlni'n amurguri
Cu-acelaș cântec vechi,
Voi anina iar gânduri
Cersei pe la urechi.*

*Vom fugări pe pajiși
Nebuni sub ulmi înalți
Și tăvăliți pe dîmb de lac
Vom rîde 'mbrățișați.*

*Iar dacă tu nu vrei păcatul
Ne-om împăca iar în suspini
Cu-o lacrimă picată
Pe stîni mici și plini.*

ION TADEU

Cîntecele înserării

*Cad frunze bolnave
Și plâng arbori goi;
Cad crengi putrezite,
De vremuri și ploii.*

*Pe prunduri coclîte
Plâng sălcii pletose,
Plâng apele 'ntremur,
Cu lacrimi sticloase.*

*Plâng paseri nocturne
Cobînd asfințiri,
Plâng clopote surde
In vechi mănăstiri,*

GEORGE POPESCU

Purificare

*Aleea de cenușe a înserării pure
Se-apeleacă'n drumul palid al ceru-
lui rotund.
Cu soarele pe ghizduri, din um-
brele păduri
Se rupe orizontul din zarea fără fund.
Cu'n piuit pe cumpeni de sânge și
cocleală
Se'nalță rugăciunea amurgului cernit.
Cu 'nflorituri de rouă căzută'n reveneală,
Se primenește'n ape văzduhul limpezit.*

PANAIT NICOLAE

Cîntec de logodnă

*Trandafir aromatic, sufletul tău mîeros,
Inimei mele, a suris luminos.
Născînd rod bogat, din brazda
fertilă'a simțirii:
Crini, mărgăritare: feciorolnice
flori ale iubirii.,
Un spic alb, nevinovat, din ele-am
înfrățit.
Iubiri primăvăratică și calde ce-ți închin.,*

TH. MEREI

Aspazia Munte : MIA - nuvelă

Cernăuți, Ed. Iconar 1933

O temă care ar fi putut face subiec-
tul unui roman, oarecam banal, dar care
totuși e admisibilă ca nuvelă.

Subiectul chiar e banal. O fată a u-
nui profesor, de țară poate, se îndră-
gostește de un inginer neamț, tânăr și
frumos, e posedată de aceasta și în ur-
mă părăsită în împrejurări forțate. Ea
dă naștere uni copil. Puact. Aci se ter-
mină subiectul. Frumos, puternic, real,
cam perimat, dar poate face obiectul u-
nei tratări destul de reușite.

E în această Mia a d-rei Aspazia
Munte (pseudonim ?) o vastă nuanță de
romantism cu puncte dramatice, perfect
motivate de autoare. E și o fărâșă de
naturalism.

Mia e o fată simpatică, trăia în mediu
rustic. Își pune în împrejurări de nedu-
merire probleme pe care le desleagă
singură între răchitele depe malul gîrliei.
O solitară pe care autoarea nu reușește
bine să ni-o prezinte și romantică. Res-
pectăm punctul de vedere pe care d-ra
Aspazia Munte l-a tratat aici, dar — du-
pă noi — ar fi logic ca Mia să fie mai
imaginativă. Nu e chiar un defect.

Când Mia se înamorează de inginerul
Rauhenstein, se petrec cu ea scene cu-
rioase. Are febră, tensiunea nervoasă
crește, devine neliniștită, nu poate dor-
mi. Totul în tăcere, în camera ei de fa-
tă mare. Nu știm dacă simptomele mala-
dii acesteia zisă dragoste se manifestă
astfel. O fată cunoaște adevărul mai bi-
ne ca un bărbat, dar se destăinue cu
greu, din motive care o privesc.

Scena întâlnirii între Mia și inginer e
foarte frumoasă. Autoarea reușește să-i
dea nota adevărată, curată mai ales,
Apoi scenă când Mia e posedată. E

aici un sentiment pudic al autoarei, sen-
timent care înalță amorul celor două
personagii și-l curăță de nuanța impură
a actului pe care la drept vorbind
alt scriitor l'ar fi redat în expresii tari
căutând să plasticizeze obscenul.

Sunt apoi și acte de fecioară roman-
tică la Mia. Când se afundă în erburile
mari și arome ce-i ating fața arzătoare
Când merge pe malul gîrliei și-și deschi-
de rochia să-i iasă pieptul afară, sâni,
plecată deasupra apei reci.

Inginerul suferă un accident. Poate e
mort. Mia naște un copil cu aceeași ochi
negri, ochii iubitelui. Mama ei o îngrije-
ște. Dar după un timp când aceasta nu
mai e lângă ea, află pricina dela servi-
toare. Murise. Aici e unul din punctele
cele mai dramatice ale acțiunii.

Câteva cuvinte ne dă cruzimea știrii,
brusc mărturisită de servitoare. Mia cere
copilul, apoi o carte de rugăciuni pen-
tru a se ruga intru mîntuirea sufletului
celui cari o nenorocise pentru toată via-
ța în schimbul unei ore de fericire. Aici
se termină nuvela. Că autoarea a vrut
acest sfârșit noi nu putem să i-l refuzăm.
Că n'a vrut să fie seamă de atâtea con-
vențiuni, iarăș nu putem să-i spunem
nimic. Ori cari ar fi considerațiunile,
d-ra Aspazia Munte, reușește în nuvela
d-sale. A făcut efort să singularizeze pe
Mia de celelalte personagii.

Mai mută unitate de fond și chiar for-
mă n'ar fi fost de prisos. Nu e o invi-
novăfire, ci o simplă remarcă sinceră,
peutru un autor care calcă cu șeanse pe
drumul literaturii.

Dar nuvela această prezintă un singur
defect. (Are imagini poetice frumoase,
ceiace ne face să credem că autoarea
face versuri delicate). Nu o ajută limba.
Vocabularul e dezagregat. Printre cuvîn-
te admirabile se amestecă altele, străi-
nisme chiar, care nu sunt deloc adecva-
te mediului rustic al acțiunii, firii perso-
nagiului principal.

Și d-ra Aspazia Munte nu-și arată
disprețul pentru un stil bine ales, căci
nu s'ar împăca cu temperamentul său
poetic. Dece, nu folosește o limbă sim-
plă ?

Cam acestea ar fi considerațiunile
asupra Miei, care poate trece reușită,
Iar dela autoare mai așteptăm alte pro-
ducții cari să ne dea deplin măsura sim-
țului său literar.

NIC. NICULESCU

A APĂRUT

Cîntece din umbră

POEME

de IOAN GEORGESCU

Tip. Universul

40 Lei

REVISTE ȘI GAZETE

Munca literară an I n. 6 Dir. Ioan Georgescu 36 str. G-ral Fălcoianu Buc. II. Revistă de serioasă ținută literară.

Alfa an. I n. 3 redactori: Ghedeon Coca, George Morșșanu, 36 str. V. Consta — Iași. Inchide în paginile ei sbuciumul unor tineri de talent.

Freamătul an I n. 3, red. I, Georgescu 17 str. P. P. Carp — Craiova — Literatură, artă, educație.

România dela mare an I n. 6, dir. C. Irimescu redactor I. Tudor, 18 etaj str. Traian, Constanța. Gazetă politică bine scrisă.

Cinel-Cinel, an I n. 3 — 1 str. P. Rareș — Craiova. Revistă literară, condusă de tineri.

Biruința an III 18 str. Sf. Spiridon — Craiova. Gazetă politică culturală.

Lumina Poporului an III număr de An-nou organ de apostolat cultural condus de o mină de entuziaști scriitori.

Tinerimea Română revista Soc. an III n. 2 dir. D. Pompei, prof. univ. — 4 Schitu Măgureanu Buc.

Pământul an II red. Eug. Cialac — 127 Vânători Călărași — Minunată gazetă de ținută intelectuală.

Solia dreptății an XII, fond. dr. Aurel Vlad, dir. dr. Alex. Herlea — 1 str. Gh. Lazăr Orăștie. Gazetă transilvăneană de politică sănătoasă.

Axa an II red. M. Polichroniade și I Victor-Vojen, a apărut la Buc. Organ de curată activitate național culturală.

Vraja Mării an I n 4-5 dir. Sorel Avramescu red. Petru Samofină, 7 eta, str. Smârdan — Constanța. Revistă umoristică și literară.

Calendarul an II dir. Nichifor Crainic Bulev. Elisabeta, Buc. Ziar de cultura specifică și apostolat.

La vie politique et litteraire an 1933 n 4 tiraj 10.000 ex. dir. politic Pavel Al Macedonski, redactor M. Cantemir — rue Viitorului, Buc, ziar lunar independent de romantism francez intercat pe meleagurile noastre.

Cuvântul an X dir. Nae Ionescu, cel mai bun gânditor român, — ziarul creator al unei opinii intelectuale în România.

Start din Brașov nu dă semn de viață.

Jurnal an I n 3 red. Elefterie Popescu-Beora 59 str. Mărășești — R. de Vede. Revistă de literatură, critică și informație literară scrisă cu nerv de câțiva tineri.

CAMIL PETRESCU
PATUL LUI PROCUST

EDIȚIA 2-a

EPIGRAME

Lui N. D. Cocea, care șta anunțat romanul:
„Pentru un petec de negreată”.

Ce grozav e să iubești
Fete tinere în viața
Și să stai la Văcărești
„Pentru un petec de negreată”.

Lui E. Lovinescu, care a scris romanul: „Bizu...”

În „Critice” îl mai admir
(Și în „memorii” ...câteoleacă)
Dar la romane, mult mă mir
Cum de s'a „BIZU”-it să treacă,
ION MANOLESCU

Pe un album

*De-acum s'or scurge anii
Ca apele din râu.
Vor plânge amar castanii
Pe bulevard târziu...*

*Și frunze ruginite
Din ei s'or cerne dese:
Cu doruri și ispite.
În inimi să ne-apeșe.*

*Va fi pustiu, tăcere
Va plânge vântu'n cetini
Tavarăși la durere,
Rămâne-vom prieteni.*

AUREL CARCIUMARU

Sfârșit în pustiu

Novelă de Ion Tadeu

— Fragmente —

Pământul acesta îl mai călcasese el; lucrase de multe ori, acolo, departe, pe plaiurile de munte. Și doar și asta e tot ca acela, negru și bun îi de bucate. În umezeala nopții se ridă ca mirosul crud al pământului, ceiace îi dădu sperența. Mai simțise aerul acela răcoros și umed în fiecare seară întârziată sub nori de nevăzut, când se întorcea dela locurile de muncă. Mai dormise de multe ori pe pământ cu un căpătâi de fân ce mirosea a florile câmpului.

— Cum ai venit pe la noi?
— Am rătăcit azi noapte...
Se uită unul la altul. Maria întreba mereu și-l privia.
— Te duci acasă?
— Nu.. răspunse Petre, nedumerit. I se părea acum că n'are niciun rost. Nici să meargă la munte, la el acasă, dar nici să rămâie la casă asta streină...

(Nuvela va apare în numărul viitor)

Carnet

— *D. Camil Petrescu*, poate cel mai conștiincios romancier al nostru, a scos ediția doua din „Patul lui Procust” revăzută și adăugită cu vreo 30 de pagini.

— „*Cîntece din umbră*”, poemele lui Ioan Georgescu, primele în volum pe 34, prevestesc un an norocos pentru versuri. Volumul îl vom recenza în numărul viitor.

— *D. G. Călinescu* prea puțin modest critic și autor de biografii romănitate, în bilanțul cărții pe anul decedat nu uită să amintească „Cartea nunții” d-sale, opera d. I. Pelz a unui oarecare Mihail Sebastian și amintește în treacăt unele volume cari ar putea însemna ceva, Bilanțul e demn de „ghiveciul” adevărului literar...

— *D. Liviu Rebreanu* pregătește „Pojarul iubirii” probabil o continuare pentru încheierea lui „Ion” și a „Răscoalei”

— *George Popescu* tînărul nostru poet și colaborator, va tipări „Cîntece inserării” un volumaș de poezii prezentate în Colecția Gând Nou. Va apare „Gânduri frînte” „poeme de N. Niculescu.

— *Munca literară* pregătește al șaptelea număr.

— *D. Traian Negoșanu* va publica în numărul viitor al Gîndului nou un studiu asupra talentului anonim Ivgar, colaborator al Muncii literare.

— *Premiul Nobel* pentru literatură, a fost decernat rusului emigrat Ivan Bunin, formidabil talent ce amintește pe Tolstoi,

— *D. Marin Vătafu* a scris un mic studiu asupra lui Giovanni Pascoli delicatul poet italian.

— *Henrich Mann* evreu fugit în Belgia a scris o carte *Der Hass* (Ura) care cuprinde cele mai neadevărate invinuri aduse Germaniei lui Hitler. *Elvis a se tipul iudogerman* cu Iacob Vassermann

— *D. Pavel Al. Macedoski* dacă vrea să promoveze o literatură sănătoasă apoi trebuie să se lepede de a mai scri în francezește, mai ales o publicație destinată țării noastre. Nu suntem nici Algeria nici Elveția. Ne-am saturat de fardul de proveniență pariziană...

— *Carnet Literar* nr. 6 apare la 15 Ianuarie cu material bogat.

VA APARE
CÂNTECELE INSERARII
DE GEORGE POPESCU